

У разі його (виголошеного КС РФ критерію) реально-го застосування, територія РФ має бути лише зменшена, а не збільшена. Адже у 1920-ті роки була втілена ще до-революційна настанова Леніна. Ще до повалення само-державства він, усвідомлюючи реалії та розуміючи, що пі-сля вдосконалення адміністративно-територіального поді-лу в майбутньому доведеться враховувати етнічний склад населення, наголошував: «Національні центри потрібно оці-нювати за територіальним мінімумом, а не максимумом». Щодо України ця настанова була виконана з «пе-ревищенням» плану.

До речі, ідея СРСР – вона ... теж українська. Бороть-бисти, які в 1919 році були союзниками більшовиків, вже тоді наполягали на радянській, а не російській майбутній державі, на союзі радянських республік. Тоді як у Крем-лі навесні того ж таки 1919 року, коли говорили про інші окрім російської незалежні радянські республіки, то зга-дували лише Угорську та Баварську. Тобто Україну та інші радянські республіки, що на той час постали на теренах колишньої Російської імперії, вони бачили складовою ра-дянської Росії. Але під тиском подій, під тиском бороть-

би УНР під проводом Симона Петлюри та наполягань ра-дянських українців, вже у грудні 1920 РСФРР формально визнала незалежність радянської України.

І хоча на озвучену на початку 1921 року пропозицію Во-лодимира Затонського про потребу створення «радянської», а не «російської» федерації Ленін наклав своє «Ха-ха», але вже через півтора року він сам на цьому ж наполіг – за-пропонував для «своїї» держави назву без слова «росій-ська». І спротив українців та наполегливість керівництва УСРР зіграли у цій зміні позиції «вождя» вирішальну роль.

Ще одна цікава деталь: як гасло першими назву «СРСР», щоправда, в іншій послідовності – «союз соціалі-стичних радянських республік», ще наприкінці 1919 року виголосили у своїй пресі українські незалежники (з **січ-ня 1920 – укапісти**). Тобто Ленін і тут не був оригіналь-ним. Але те, як і коли створювався СРСР – то вже тема ін-шої розповіді.

Геннадій ЄФІМЕНКО,
історик, кандидат історичних наук

Опубліковано у виданні «Ділова столиця»

ЧИ ЗДАТНІ РОСІЯНИ НА ВИЗНАННЯ СВОЇХ ПОМИЛОК ТА ПОКАЯННЯ?

Після дикої п'янки приходиться похмілля. Завжди. Це не тому, що хочеться, а тому, що організм, який пе-ребрав отрути, страждає і намагається її вивести геть.

Коли закінчиться божевільний чад військового психо-зу та брехні в РФ, настане момент відкату. Він буде дуже тяжким.

Багатотисячні жертви серед населення, економіка, що стагне, міжнародна ізоляція, розбита армія, знищена ре-путація, тавро ізгоя на будь-якому володарі російського па-спорту.

Я не перебільшую. Я не домовляю. Все буде набагато гірше.

У багато разів. У сучасному світі від безчестя та гань-би сховатися неможливо, система поширення та зберігання інформації не дозволяє.

Можна скільки завгодно заперечувати зроблене в Бучі, але все записано, враховано, зважено. І за це треба буде від-повісти – і перед світовою спільнотою, і перед своїм на-родом, і, що найголовніше, перед українським народом, з якого з таким задоволенням і цинізмом поглумилися ті, хто називав себе «визволителями».

Я не думаю, що російська влада та російський народ здатні пройти покаяння та визнати свої злочини. На жаль, історія говорить про інше. Росія ніколи не визнавала сво-їх злочинів і ніколи ні в чому не каялася. Тому не варто очі-кувати на те, що вбивці добровільно стануть на шлях ви-правлення.

Але приниження та обструкції вже не уникнути.

Виправити щось у суті державної політики дикого пле-мені, яке «приростає територіями» сотні років, неможли-во. Але їх можна роззброїти, ізолювати і дати жити так, як вони хочуть, як звикли, але на відстані від цивілізовано-го суспільства.

У цьому немає жодної русофобії. Ми їх не боїмося, і це довели. Це всього лише питання безпеки та гігієни.

Ті, хто можуть і хочуть не відповідати за політику бо-

жевільного гбшника, пойдуть і стануть членами суспіль-ства у нормальних країнах.

Я вважав і вважаю, що така форма ескейпізму є при-йнятною і її потрібно заохочувати.

Інші переживуть похмілля. Або не переживуть. Або на-віть не помітять його, похмелившись кров'ю внутрішніх конфліктів.

Не хочу нічого пророкувати. Хочу стіну, рів та кроко-дилів. Голодних крокодилів. Багато.

І нехай за стіною діється все, що завгодно.

Сором – це те, що відрізняє людину від тварини. Тва-рина не здатна соромитися скоєного. Якщо людське суспільство не здатне на каяття за скоєні його членами зло-чини...

Висновки робіть самі.

Ян ВАЛЕТОВ,
український російськомовний письменник

Київ, 10 жовтня 2022 року